

Sido Martens FOTO REYER BOXEM

Nieuwe cd Sido Martens bij Munich Records

LEEWARDEN - 'Drang', de nieuwe cd van Sido Martens, komt dit voorjaar uit bij platenlabel Munich Records.

„It skeelt benammen yn de distribúsje en de publisiteit”, zegt Martens over de deal. „Ik kin net samar fjirtich of fyftich cd's rúnstjoere. Sy kinne it breder by de minsken krije. Munich stiet goed bekend.”

Martens' vorige album, het ook op vinyl verschenen 'Zilverziel', kreeg landelijk uitstekende recensies, maar er werden slechts zo'n 150 stuks van verkocht.

Martens was in de jaren zeventig succesvol met de band Fungus en maakte sinds zijn comeback in 1996 tien cd's, doorgaans in eigen beheer.

Per 1 maart gaat Martens (62) met prepensioen. „Dan sil ik los.”

Experts kraken kwaliteit valse Ploeg-doeken

LEEWARDEN - Drie deskundigen lieten gisteren voor het Leeuwarder Hof geen spaan heel van omstreden doeken van Jan Altink en Johan Dijkstra.

John Meijering uit Groningen kocht de doeken elf jaar geleden van kunstschilder Cor van L uit Beilen. Sinds uitkwam dat de schilderijen vals zijn voert Meijering een juridische strijd om de koopsom terug te krijgen. Vorig jaar legde het gerechtshof de bewijslast bij Meijering. Met zes deskundigen probeert die de valsheid van de werken nu aan te tonen.

Vorige week kwamen daarvan al drie aan het woord. Gisteren waren Hans van den Hende, kunstmakelaar en -taxateur, Han Steenbruggen, Ploegkenner en directeur van Museum Belvédère en oud-kunsthandelaar Renée Smithuis aan de beurt. Geen enkel werk kon in hun ogen genade vinden.

Van den Hende bestempelde de vijf schilderijen die in de rechtszaal aan hem werden voorgelegd stuk voor stuk als 'niet goed'. „Maar daarmee bedoelen we in mijn vak 'vals'.” Penseelvoering en kleurgebruik waren niet die van Altink en Dijkstra vond hij.

Bovendien vermoedde hij dat de schilderijen deels met acrylverf geschilderd waren, een materiaal dat pas in zwang raakte na het overlijden van de beide Ploegschilders. Ook Han Steenbruggen vermoedde dat er acryl in het spel was. „Ze voelen glad en acrylerig aan”, stelde hij vast. In de schilderijstijl herkende hij geen van de beide meesters.

Van een Alpenlandschap vond Van den Hende de datering van 1954 merkwaardig. Bekend is dat Altink het gebied in 1953 bezocht en altijd ter plekke schilderde.

Het scherpst in haar oordeel was Renée Smithuis. „Het werk van de eerste de beste amateur”, vond ze van een Altink waarop het Reitdiep stond afgebeeld. Het doek 'Roggestompen' dat de signatuur van Dijkstra droeg bestempelde ze als 'het slechtste wat ik ooit heb gezien'. Een Groninger landschap van Altink kreeg van haar het predikaat 'om te huilen' mee. „Diepriest dat iemand hier de naam Altink onder durft te zetten.” Meijering en zijn raadsman zullen het hof voor 29 maart van nadere technische informatie voorzien. Van en zijn advocaat zullen aan de hand daarvan beslissen of ze een contra-expertise willen.

lever bij wijze van spreken. Dat was soms lastig: twee nummers hadden toch drumpartijen, maar die heb ik alsnog weggegooid.”

Rob Klerkx combineert luchtige harmonieën met zware onderwerpen

Door deze aanpak werden de liedjes, waarop Klerkx doorgaans gitaar of harmonium speelde, „heel breed, heel geladen”. Pianist Bart Wolvekamp, bekend van Wende Snijders, speelt een belangrijke rol. „Ik ben er trots op dat we de basis van alle nummers, dus piano, gitaar en zang, er steeds in één keer opgezet hebben. Dat maakt het wat puurder. Ik ben mezelf steeds meer aan het ontdekken, als zanger.”

De titel van de plaat, 'Undertones', verwijst nadrukkelijk niet naar de gelijknamige, Noord-Ierse band, ruim dertig jaar geleden

Rob Klerkx houdt niet van humor in de

beroemd als leveranciers van luchtige meezingpop. Luchtigheid is niet aan de orde bij Klerkx.

„Ik heb moeite met humor in muziek. Ik heb het liever ergens over, en dat zijn niet de onderwerpen waar je in de kroeg snel over praat. In Nederland wordt snel geroepen dat het zo zwaar is of zo, maar dat moet dan maar. Muziek leent zich wat mij betreft goed voor zulk soort onderwerpen. Die 'undertones' zijn de gedempte tonen waar ik het in het nummer 'People' over heb: de waarheid ligt voor het oprapen, maar is meestal niet zo vrolijk.

bijeengelezen

Het is allemaal niks

„Daar zaten we dan, hij in een leunstoel voor het raam en ik in de buurt, allebei niet goed wetend wat we zouden zeggen. Om een uur of één kwam de drank op tafel, Anne schonk zichzelf een jenever in, ik nam een wijn. We zwegen vaak en lang. Meestal keek hij naar buiten en leek dan mijn aanwezigheid te zijn vergeten. Maar ineens zei hij een zin die ik niet ben vergeten, hij zei die niet één maar twee keer. Hij zei terwijl hij naar buiten staaarde: „Het is allemaal niks.”

Kees 't Hart haalt in **Ons Erfdeel** in zijn bespreking van de biografieën van Anne Wadman (door Joke Corporaal) en

Fedde Schurer (door Johanneke Liemburg) een aantal persoonlijke herinneringen op aan de eerste. 't Hart werd in 1978 docent Nederlands aan lerarenopleiding Ubbo Emmius in Leeuwarden - later opgegaan in de NHL -, Anne Wadman was die eerste jaren zijn chef. Voor hij met zijn werkzaamheden begon, bracht 't Hart een bezoek aan Wadman in Sneek. Hij beschrijft zijn toekomstige chef als een lange, slungelige man, onhandig en verlegen, die de gezelligheid en de conversatie overliet aan zijn vrouw, de schrijfster Hylkje Goinga.

Die zin 'het is allemaal niks' zou volgens 't Hart wel eens de